

צפנת פענח

הפתרון משבוע שעבר
כאן כתוב: יום הדין

הפתרון משבוע שעבר:

רבות מחשבות בלב איש

ליבורים בהפצת העלון, אנא חייגו: 052-6971199

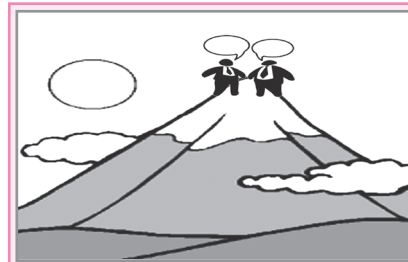
חנוך לנער

עולם לילד, עדיין אין פירושה שמבינים אותו, שמקשיבים לדבריו או שמעוניינים בקידום אישיותו. העובדה שכאשר בגרה הילדה, ואז הרימה עוגן והפליגה לדרכה, מוכיחה שגם בילדותה, בזמן הענקת הפינוקים, לא חדרו ההורים לאישיותה ולא יצרו עמה קשר נפשי עמוק. לכן, חשוב יחד עם ההענקה הגשמית, להעניק גם את הלב, ואז תהיינה תוצאות ברוכות גם כאשר היא תתבגר ותעמוד ברשות עצמה.

כאשר אנו מדברים עם חבר ואיננו מצליחים לסיים משפט לפני שהוא קוטע אותנו ודוחה את דברינו, נגיע מיד למסקנה שאדם זה אפילו לא ניסה להבין את דברינו. בהתאם, ילדינו עדיין לא הספיקו לחזק את ביטחונם העצמי, והם רגישים יותר ומושפעים מתגובות הסביבה. לכן, עלינו, כהורים, לנהוג במשנה זהירות בתגובותינו לרגשותיהם, לדעותיהם או לרצונותיהם, גם כשהללו נוגדים את דעתנו. ולגופה של השאלה. הענקת כל חללו של

גלו את הפסוק המסתתר בתמונה

ביטוי מכיל 4 מילים לפי סדר המספרים

1 2 3 4
1 2 3 4
ה ה

רשות הרבים

המלצתו של הרב הגאון מרן רבי שמעון בעדני שליט"א על בית דין צדק "יודעי בינה"

הפרוזבול

הנני להמליץ בחום רב על בית הדין למונות יודעי בינה אשר הסכמתי להיות נשיא וזה לכבוד לי כי חברי בית הדין תלמידי חכמים גאונים וחשובים באחריות ידידי הרה"ג החשוב מאוד רבי עשורי יניב שליט"א ואף עכשיו שלהי שנת התשע"ה התועדו להוציא נוסח פרוזבול כתקנת חכמינו ז"ל ואף אנוכי נתועדתי עמם והתודעו גם הרה"ג ציון בוארון שליט"א והרה"ג מרדכי סולנדו שליט"א. וכל המלעיז על בית הדין הנ"ל יתן את הדין ויענש כי הוא מלעיז על צדיקים וחכמים שעשו רבות להחיות את היהדות ואני מכבדם ביותר. בברכת כתיבה וחתימה טובה שמעון בעדני

התרת נדרים לנשים

יום רביעי כ"ה אלול 9.9.15
בשעה 19:30
ב-"כולל מתן"
על כנפי נשרים 4, נחליאל

מה רבו מעשיך

לפני שבוע גילינו אני וילדי קן עזוב, על ענף של אחד העצים. הורדנו אותו בעדינות, והתפעלנו לראות את העלים והענפים הדקיקים שמהם שזרה היונה את הקן, ובסבלנות אין קץ, תוך שהיא ריפדה אותו בחתיכות צמר גפן, חוטים ובדים שליקטה על פני האדמה. את הקן הוזה מכינה היונה עוד בטרם הטילה את ביציה, ומראש היא טורחת להכין להם קן מוגן, יציב וחמים, שיוכלו לשהות בו בימי חייהם הראשונים.

לאחר שיוולדו, מביאים להם ההורים אוכל ומאכילים אותם מפה-לפה. פעולה דומה מבצעת הצרעה, כאשר היא בונה מגהרות בחול, ואוגרת בהם זחלים שיזינו את זחליה היא. רק לאחר מכן היא מתפנה להטיל את הביצים. למעשה, אפשר להתפעל גם מעצם הצורך של בעלי החיים להקים להם משפחות ולהבטיח את קיומו של הדור הבא.

סיפור מהחיים

קרה לך שמישהו ביקש ממך להעביר חבילה לחו"ל? האם פעם שאלת אותו: "מה יש בחבילה?" ואם קיבלת תשובה, האם בדקת את התשובה הנכונה? סיפור על ירושלמי, שאמנם לא שאל, אבל בדק, וניצל... שמעתי שאתם אוהב סיפורים על טיפוסים ירושלמים, ואני רוצה לתרום לכם סיפור אחד כזה, אמיתי במאת האחוזים, שסופר לי מפי בעל המעשה עצמו.

את שמו לא אכתוב בשלב זה, משום שהוא ידוע ומפורסם בכל המדינה. אשמור זאת לסוף הסיפור. ובכן, מדובר ביהודי ירושלמי מבוגר, שהיה נוסע לפעמים לארצות הברית, לצורך איסוף כספים וכדומה. הייתה לו חכמה נדירה והוא ידע להלך בין אנשים. באחת ההזדמנויות ששהה בארצות הברית, התפלל בבית כנסת המוני, כדוגמת "איצקוביץ"

בבני ברק, מקום בו איש אינו מתעניין ואינו מתערב במעשיך. אולם דווקא במקום הזה, ניגש אליו אחד המתפללים, איש צעיר, והחל לשאול אותו לשמו ומאין הוא מגיע, ובין השניים נקשרה ידידות. חלפו מספו ימים, והלה הזמינו לארוחה בביתו והתייחס אליו בכבוד מלכים. כשהגיע זמנו של הירושלמי לשוב לארץ, אמר לו ידידו החדש: "תראה, יש לי בן דוד בירושלים שזקוק לוויטמינים, המיוצרים בשווייץ ומשווקים בניו יורק. הייתי רוצה שתעביר לו אותם." הירושלמי הסכים בחפץ לב ואמר, שהוא מוכן להעביר כל מה שירצה. אך הניו יורקי אמר לו, כי מדובר בסך הכל בחמש קופסאות של וויטמינים. למחרת הוא הביא לו אותן כאריזה אטומה. כמו-כן, אמר לו שקרוב המשפחה יפגוש אותו בנמל התעופה, או שיגיע לביתו בירושלים. ביומיים שלאחר מכן, התקשר כמה פעמים ביום ושאל מתי הוא נוסע ואם יש שינויים בטיסה. ההתעניינות הזו בוויטמינים, עוררה את חשדו של הירושלמי, כי כמה שהיה טוב לב - ככה היה חכם. הוא התחיל לחשוד שמהו אינו כשורה עם ה"וויטמינים".

השתרר שקט בצד השני של הקו, ואז אומר הניו יורקי בקול קשוח: "תשמע, אל תעשה לי משחקים. אני מגיע אליך לבית ורוצה את הוויטמינים חזרה. אתה כנראה לא יודע עם מי אתה מתעסק כאן, אנחנו לא נשאיר ממך שריד ופליט." יצא המרצע מן השק. "חשבתי שאתה ידיד שלי," אמר הירושלמי. "אז כדאי שתפסיק לחשוב," אמר הבן אדם ששינה את טעמו. "מה אתה אומר?" צחק הירושלמי. "אולי תפרט מה תעשה לי?" "אני מגיע אליך, ותראה כבר לבד." "אם אתה לא יודע לעוף, תהיה לך בעיה להגיע אליי," ענה הירושלמי מניה וביה. "אני מדבר אליך מטלפון ציבורי לפני העלייה למטוס. ואם אשמע ממך פעם נוספת, האף-בי-איי ישמע על הוויטמינים שלך. מצא לך קרבן אחר והסתלק מהחיים שלי." הוא ניצל את ההלם של בן שיחו והוסיף: "אגב,

שבת פרשת: "כי תבוא"

כניסת השבת: 18:32

יציאת השבת: 19:37

ר"ת: 20:12

אלף בינה

ארגון חסד והפצת יהדות

בְּטַח בָּהּ, לֵב בַּעֲלָהּ; וְשָׁלַל, לֹא יִחָסֵר.

(משלי - פרק לא, פסוק י"א)

כשאין האיש בביתו יבטח באישתו, אשת החיל שתשמור כל אשר בבית ובמקום שהא שם לא יחסר מלשלו שלל כי לא יהיה נבהל וממחר לביתו מפורד חסרון מה בבית.

פרשה וליקחה

ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגוך (כח, ב) - המפרשים מקשים מה פשר הלשון "והשיגוך", וכי אדם בורח מן הברכות, שהן צריכות "להשיגוך" ובלשון הנצי"ב "אינה מובנת מליצה זו, וכי אדם הוא נרדף ובורח מן הברכות, עד שאמרו והשיגוך?". ועוד מוסיף הנצי"ב ומקשה, שהסיפא של פסוק זה, "כי תשמע בקול ה' אלוךך", לכאורה מיותרת, שהרי ברור שמדובר במצב של שמיעה בקול הקב"ה, כמבואר בפסוקים הקודמים, שהתנאי לקיום הברכות הוא שמירת רצון הקב"ה. מיישב הנצי"ב שכוונת הפסוק כך היא- השפע יהיה רב כל כך, עד שהוא יביא לדי התפעמות והתרגשות אפילו את האדם שתסוק ראשו ורובו בתורה ומצוות ובשמירת רצון הקב"ה, ומטבע הדברים אינו מתפעל בנקל משפע גשמי. וזהו "והשיגוך", שהתפעלות השפע תשיג אף אותך, על אף שהינך עסוק בשמירת רצון הקב"ה וקיום תורתו (זהו "כי תשמע וגו"). ובלשון הנצי"ב, "אלא העניין, דבשעה שאין האדם עסוק בשקידת התורה, מתפעל ומרגיש שמחה בהגיע לו איזה ריוח וברכה בעולם, מה שאין כן בשעה שעסוק בתורה ודעתו גבוהה, אז אינו מתפעל מאיזה ריוח קל, שהרי דעתו גבוהה ממנה, מה שאין כן אם יגיע לו ריוח גדול, משיגו אפילו בשעה שהוא עסוק בתורה. וזהו מליצת הכתוב, והשיגוך כי תשמע וגו', אפילו בשעה שתהיה עסוק בהבנת התורה ובורח מהבלי עולם הזה, מכל מקום תהיה כל כך הברכה גדולה, עד שתשיגך". (מעין השבוע)

הוויטמינים שלך יושלכו לפח הזבל, כאן בשדה התעופה. תוכל לבוא למצוא אותם - אם תנחש באיזה שדה תעופה מדובר..."

הירושלמי הגיע לארץ בשלום, ומיד יצר קשר עם הקהילה בניו יורק, כדי שידעו להיזהר מפניו של הפושע שמוסר "וויטמינים" לבן-דודו בישראל. קרה לך שמישהו ביקש ממך להעביר חבילה לחו"ל? האם פעם שאלת אותו: "מה יש בחבילה?" ואם קיבלת תשובה, האם בדקת את התשובה הנכונה? זה היה אמנם סיפור על ירושלמי, שאמנם לא שאל, אבל בדק, וניצל... וצריך להיות הסיפור של כל יהודי בחודש אלול, שצריך לפשפש בחכמה ולמשמש ביתר חכמה במעשיו, והצעותיו המשונות של יצרו הרע. ומי שבדק, יקווה ויניצל.

לע"נ מרדכי שמשון ז"ל בן רוחמה

לע"נ ציון בן קמרא ז"ל

לע"נ פנינה בת שמחה ז"ל

תתלת תלול: 052-8000445 8000445@gmail.com

מעניינא דיומא

מבית ההוראה "יודעי בינה"

"שאל את הרב" בהודעת
SMS 052-7002757

הלכות פרוזבול ושמירת כספים

א. נאמר בתורה (דברים פרק טו) **מִקֵּץ שִׁבְעַ שָׁנִים תַּעֲשֶׂה שְׁמִטָּה: זֶה דְבַר הַשְּׁמִטָּה שְׁמוּט כָּל בַּעַל מִשֶׁה יְדוֹ אֲשֶׁר יִשֶׁה בְּרַעְיוֹ לֹא יִגֶשׂ אֶת רַעְיוֹ וְאֵת אֲחִיו כִּי קָרָא שְׁמִטָּה לָהּ: הַשְּׁמִיר לָךְ פֶּן יִהְיֶה דְבַר עִם לְבָבְךָ בְּלַעַל לְאִמֹר קָרַבְתִּי שְׁנַת הַשְּׁבַע שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה וְרַעְיוֹ עֵינֶיךָ בְּאֲחִיד הָאֲבִיוֹן וְלֹא תִתֵּן לוֹ וְקָרָא עֲלֶיךָ אֶל ה' וְהָיָה כִּךָ חֲטָאֵנָתוֹן תִּתֵּן לוֹ וְלֹא יֵרַע לְבָבְךָ בְּתַתָּךְ לוֹ כִּי בְגַלְל הַדָּבָר הַזֶּה יִבְרַכְךָ ה' אֱלֹקֶיךָ בְּכָל מַעֲשֶׂיךָ וּבְכָל מַשְׁלַח יָדְךָ:**

ב. שמירת כספים נוהגת גם בזמן הזה מדברי סופרים (שו"ע סימן טז-א). ושביעית משמטת בסופה שנאמר "מקץ שבע שנים", ומקץ לשון סוף הוא. לפיכך המלוה לחבירו בשביעית עצמה גובה חובו כל השנה, ומיד כשתשקע החמה בליל ראש השנה של מוצאי שביעית (ליל ר"ה שנת תשע"ו), אבד החוב. בין אם היתה ההלוואה בשטר, או בעל פה.

ג. אשה שהשאילה לשכנתה ככרות לחם, או בקבוקי שמן, או מספר ביצים, וכדומה, ועברה עליהם שביעית אינה יכולה לתבוע ממנה דבר, שהשביעית משמטת את החובות (חזון עובדיה עמוד לח).

ד. התובע חוב שעברה עליו שביעית, עבר על "לא תעשה" שנאמר "לא יגוש את רעהו ואת אחיו". (רמב"ם שמיטה ויובל פ"ט).

ה. כשראה הלל הזקן שנמנעו מלהלוות זה את זה, ועוברים על הכתוב בתורה "השמר לך פן יהיה דבר" וגו', התקין "פרוזבול" כדי שלא ישמט החוב, וילוו זה את זה. ואין הפרוזבול מועיל אלא בשמירת כספים בזמן הזה שהיא מדברי סופרים, אבל שמטה של תורה אין הפרוזבול מועיל בה. (רמב"ם פ"ט הט"ז).

ו. אף הנשים שיש להן הלוואות, צריכות לעשות פרוזבול קודם סוף שנת השמיטה, אולם אשה נשואה שהלוותה לאחרים מנכסי בעלה, ובעלה עשה פרוזבול, אינה צריכה גם היא לכתוב פרוזבול (חזו"ע עמו' מב).

ז. יש להיזהר שהעדים החתומים על שטר הפרוזבול לא יהיו קרובים למלוה או למלוה (אור לציון פ"ז טד) ובדיעבד יש להקל ולגבות החובות על סמך פרוזבול שנעשה בפני קרובים למלוה או ללוה, חזו"ע עמוד טב).

ח. מי שאין באפשרותו לעשות פרוזבול יכול למנות שליח לעשות פרוזבול עבורו (אור לציון פ"ז תשובה ה).

ט. אנשים הרחוקים מתורה ומצוות, ואינם יודעים כלל ענין הפרוזבול, יכול קרוב או ידיד שלהם לעשות להם פרוזבול אפילו שלא בידיעתם, כדי שיגבו חובותיהם בהיתר, שזכין לאדם שלא בפניו (חזון עובדיה עמוד עה).

י. המלוה שעושה פרוזבול כתקנת חכמים, אינו צריך להופיע בעצמו בבית דין, ואינו צריך למסור שטר הפרוזבול לב"ד, אלא די שיכתוב הפרוזבול בפני שני עדים וישמרנו אצלו למשמרת עד לאחר ראש השנה.

יא. מן הראוי לעשות את הפרוזבול בערב ראש השנה, מפני שהפרוזבול מועיל רק לחובות שנעשו לפני כתיבת הפרוזבול וחתימתו, אבל חובות שנעשו לאחר חתימת הפרוזבול, צריכים פרוזבול אחר כדי שלא תשמטם שביעית. (עפ"י שו"ע סימן סז, לב ובא"ח פרשת כי תבוא אות כו).

יב. אין כותבים פרוזבול אלא אם כן יש ללוה קרקע, ודי בקרקע כל שהוא, ואף אין לו אלא עציץ נקוב מונח על גבי יתידות באויר, ואין מקום היתידות שלו, כותבים עליו פרוזבול. ואם אין ללוה קרקע כלל, ויש למלוה מזכהו קרקע כל שהוא אפילו על ידי אחר, ואפילו שלא בפניו. (שו"ע סעיף כב). ויש אומרים שאם הלוה לפנינו וצווח ומתנגד בטענה שאינו מעוניין לזכות בקרקע של אחרים, אין מזכין לו לאדם בעל כרחו (רמ"א ר"ן פ' השולח).

יג. מן הראוי לערוך קנין "סודר" בפני העדים

נקודה למחשבה

הבעש"ט

"האוחז בקצה הדבר
אוחז בדבר כולו"

בצורה זו, שאחד העדים יתן בגד או כלי (מטפחת או עט וכדו'), לעושה הפרוזבול, והלה יגביה את הכלי ג' טפחים (30 ס"מ), ויאמר לעדים שהוא מתחייב על כל האמור בשטר הפרוזבול. ומכל מקום אם לא עשה קנין אינו מעכב את הפרוזבול.

יד. יש המתחסדים אחר שכותבים הפרוזבול מלוה לחבירו סך מה, ועל זה הסך לא יחול הפרוזבול כיון שהלווה אחר זמן הפרוזבול, ואז אחר ראש השנה כשיביא לו חבירו המעות לפורעו, יאמר לו: "משמט אני" ולא יקבלם ממנו, ויאכל הלוה וישמח במעות אלו, והמלוה ישמח במצות שמירת כספים שקיים אותה בפועל. (בא"ח פרשת כי תבוא אות כו).

טו. יש לציין שבית הדין "יודעי בינה" הוציא לציבור הרחב שתי נוסחאות של שטרי פרוזבול: האחד הוא שטר שמתבסס על "שטר פרוזבול" שערך בזמנו מרן אביר הרועים הגאון רבינו עובדיה יוסף זצ"ל והופיע בספרו הבהיר "חזון עובדיה" (פרוזבול). השטר נחתם בפני מרן הגאון הגדול רבי שמעון בעדני שליט"א, חבר מועצת חכמי התורה. ובפני הגאון הגדול רבי ציון בוארון חבר בית הדין הגדול לערעורים ירושלים ת"ו. והגאון הגדול רבי מרדכי טולדנו שליט"א חתנא דבי נשיאה, ואב"ד ירושלים. השטר השני נחתם בתוך בית הדין יודעי בינה חדרה, בפני הרבנים הגאונים הגאון הגדול רבי ציון בוארון שליט"א חבר בית הדין הגדול לערעורים ירושלים ת"ו. והגאון הגדול רבי מרדכי טולדנו שליט"א חתנא דבי נשיאה, ואב"ד ירושלים. והגאון הגדול רבי חיים וידאל שליט"א אב"ד "יודעי בינה" חדרה. ישנם מספר הבדלים הלכתיים בין סוגי השטרות, ובפרט בענין הקנאת קרקע כל שהוא, ללווה שאין לו קרקע, שהופיע בשטר ה"חקרי לב". ורבים יש להם קרקע שלהם או משאלת או מושכרת, על כן ב"ד החליט על עריכת שני שטרות הנ"ל. ומי שיודע שאין ללוה קרקע, ממולץ לו לקחת את שטר הפרוזבול לפי נוסח ה"חקרי לב".

מפי הרב הגאון שלמה סויסה שליט"א

לוטו

מקרה ראשון: יוסי קנה כרטיס לוטו ושכח ממנו, כשזכר בכרטיס החליט למכור אותו לשמשון ולא אמר לו שהגרלה הייתה לפני חודש. שמשון זכה בסכום גבוה, וכעת יוסי תובע ממנו לבטל את המקח כיוון שלא ידע את ערכו של הכרטיס. במקרה השני, הכרטיס לא זכה ושמשון גילה שההגרלה הייתה ורוצה את הכסף ששילם בחזרה. אבל יוסי טוען שכיוון שגם הוא לא ידע מה עם הכרטיס, אין הבדל אם ההגרלה התקיימה והוא לא צריך להחזיר את הכסף. מה דעתכם?

השאלה משבוע שעבר

רכב מעוקל

אור סגר עם בעל מסעדה להופיע אצלו. קרוב לקיום ההופעה הוא הבין שמדובר במסעדה לא כשרה, הוא הודיע למעריציו שלא יקנו כלום במסעדה. בעל המסעדה שעלה על הסיפור תובע מאור פיצוי. האם אור חייב לפצות אותו? והאם היה מותר למשתתפים לקנות שתייה כשרה במסעדה? האם היה מותר בכלל לאור לקיים שם את האירוע?

תשובה בקצרה:

אור לא חייב לפצות את בעל המסעדה על הנזק שנגרם לו, אבל הוא יצטרך להפריש עבורו חלק מהרווחים ולשלם עבור שכירות המקום לאותו אירוע.

תשובה בהרחבה:

חשוב להדגיש ולומר שעצם ההופעה במקום שלא שומרים בו כשרות, הוא בעייתי מבחינה הלכתית. כיוון שאנשים תמימים עלולים להיכשל ולחשוב שהמקום כשר, ויבואו להיכנס ולאכול בגלל אותם שומרי

ל"ט מלאכות

בונה

מְלַאכַת הַבִּנְיָה היא אחת מל"ט המלאכות האסורות בשבת, אשר מקורה במלאכת בניית המשכן. תולדותיה, הן כל המלאכות אשר הן מעין בניה, חיבור, והרכבה של דבר מחדש.

- כלי העשוי מפרקים המתברגים זה בזה, אסור לחברו או לפרקו, אם אין דרכו לפרקו תדיר.
- גביע חד פעמי המורכב משני חלקים המחוברים באופן רפוי, אין להרכיבו בפעם הראשונה בשבת. ואם כבר הורכב פעם אחת מערב שבת ונתפרק, מותר לחזור ולהרכיבו.
- מקל מטאטא המתחבר למטאטא באמצעות הברגה, אסור להבריגו בשבת.
- מיטה של פרקים, אסור להרכיבה ולהדקה בשבת, ואם דרכה תמיד להיות רפויה, מותר לכתחילה להחזירה באופן שלא יהדקנה.

"ואלה המשפטים..."

בית דין צדק לענייני ממונות יודעי בינה

בית הדין ידון ב:
הסכמי ממוון, הסכמי עבודה
סכסוכי שכנים
גישורים, הסכמי גרושין
תשלומים וחובות
עריכת צוואות וכד'

מושב ביה"ד ברחוב ירושלים 26, קומה ב, חדרה
הדיונים יתקיימו ע"פ תיאום טלפוני מראש בלבד
050-4104590

האם אור בכל זאת חייב לשלם כי הוא נהנה מהמקום?

אך על פי שהגענו למסקנה שאור פטור מלשלם לבעל המסעדה על ההפסדים שנגרמו לו, מכל מקום כיוון שנהנה מהמקום וגם הרוויח כסף מההופעה הוא מוגדר מבחינה הלכתית כ'גברא דעביד למיגר' (מקום שעומד להשכרה, שאם אור לא היה שוכר את המקום, הוא היה משכיר אותו לאחרים ובעל המקום הפסיד את השכירות) ובמקרים כאלו נפסק להלכה (שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן שס"ג) שהנהנה חייב לשלם לבעל הבית, וכיוון שהמסעדה מיועדת לאירועים בסגנון הזה שהרי הביאו אותו כדי למשוך לקוחות, ובכל הופעה שהיה עושה במקום אחר – היה צריך לשלם שכירות על המקום, לכן חייב לתת לבעל המסעדה חלק מהרווחים כשכירות

לבעל המסעדה בסכום משוער עבור השכרה של מסעדה להופעה פרטית.

לתשומת לב: השאלות והתשובות נועדו אך ורק לעיון ולהיכרות עם הסוגיות אך לא לשם פסיקת הלכה המצריכה בירור של כל פרט לעומקו

מעשה בית הדין

